

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie jún 2014

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 604/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	7. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa v súdnom konaní domáhala určenia neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a a nasl. Obč. zákonníka, ktorým bolo na žalovaných ako na blízke osoby pôvodného vlastníka prevedené vlastnícke právo k rodinnému domu, čím došlo k zmareniu uspokojenia sťažovateľkinej vymáhateľnej pohľadávky.</p> <p>Sťažovateľkina pohľadávka vyplývala zo záväzku pôvodného vlastníka rodinného domu ako ručiteľa za úhradu pohľadávky sťažovateľky proti dlžníkovi, ktorý bol obchodnou spoločnosťou. Dlžníkovi bola pritom po namietanom právnom úkone z dôvodu hroziaceho úpadku povolená reštrukturalizácia a následne bol súdom schválený reštrukturalizačný plán. Podľa záväznej časti tohto plánu veriteľom, ktorí neboli v tejto časti plánu uvedení, zanikalo právo domáhať sa uspokojenia ich pohľadávok od ručiteľov dlžníka. Vychádzajúc zo znenia reštrukturalizačného plánu bola žaloba sťažovateľky okresným súdom zamietnutá s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľka nebola uvedená v záväznej časti reštrukturalizačného plánu a jej pohľadávka proti ručiteľovi dlžníka preto zanikla a nebola vymáhateľná. Po odvolaní sťažovateľky bol napadnutý rozsudok potvrdený odvolacím súdom, ktorý si osvojil argumentáciu prvostupňového súdu.</p> <p>Vyššie uvedený záver však podľa sťažovateľky nemôže obstať, keďže sťažovateľka nebola účastníčkou reštrukturalizačného konania a záväzná časť reštrukturalizačného plánu tak nemôže mať účinky na jej pohľadávku voči žalovanému.</p> <p>Sťažovateľka preto podala proti rozsudku krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že napadnuté rozhodnutie vychádza z extrémne nesprávnej interpretácie hmotnoprávných noriem, čím došlo k flagrantlymu porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nie je zásadne oprávnený preskúmať skutkové a právne závery všeobecného súdu a tieto môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že prvostupňový súd správne vychádzal z toho, že záväzná časť reštrukturalizačného plánu dlžníka výslovne konštatuje,</p>

	<p>že veriteľom, ktorí nie sú uvedení v záväznej časti plánu, a teda ktorí riadne a včas neprihlásili svoje pohľadávky, zaniká právo vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi a zároveň zanikajú práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka, ako aj práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb. Túto skutočnosť vyhodnotil ako absenciu jedného z predpokladov úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka (ručiteľa), t. j. vymáhateľnosti pohľadávky sťažovateľky voči ručiteľovi, keď konštatoval, že právne účinky záväznej časti reštrukturalizačného plánu dlžníka spočívajú v zániku vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu voči ručiteľovi.</p> <p>Krajský súd sa však vôbec nevysporiadal s tým, že ide o právny vzťah, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý pri úprave účinkov súdom potvrdeného plánu vychádza z toho, že pôsobia voči účastníkom plánu (§ 155 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Za účastníka plánu sa považuje osoba, ktorej vznik, zmena alebo zánik práv alebo záväzkov sú upravené v reštrukturalizačnom pláne (§ 140 zákon o konkurze a reštrukturalizácii). Je pritom nesporné, že sťažovateľka účastníčkou reštrukturalizačného plánu nebola.</p> <p>Pokiaľ ide o ustanovenia reštrukturalizačného plánu, tieto sa po potvrdení súdom stávajú účinnými voči účastníkom plánu bez ohľadu na to, či hlasovali za jeho prijatie alebo proti jeho prijatiu, alebo sa vôbec nezúčastnili na schvaľovacej schôdzi. Voči tretím osobám má ale reštrukturalizačný plán účinky iba vtedy, ak výslovne súhlasili so vznikom záväzku.</p> <p>Neprihlásené pohľadávky, ktoré mali byť v reštrukturalizácii prihlásené, sa stávajú účinnosťou plánu nevymáhateľné voči dlžníkovi, t. j. menia sa na naturálne obligácie. Voči iným osobám ako dlžníkovi však tieto pohľadávky možno vymáhať i naďalej, napr. voči ručiteľovi, popřípade spoludlžníkovi.</p> <p>Ústavný súd sa preto nemôže stotožniť s tvrdeniami a závermi krajského súdu vyslovenými v jeho rozsudku, ktoré sa týkajú hodnotenia dôkaznej situácie vo vzťahu k neexistencii vymáhateľnej pohľadávky sťažovateľky voči ručiteľovi a spájania tejto skutočnosti s právnymi účinkami reštrukturalizačného plánu dlžníka. Krajský súd (rovnako ako súd prvostupňový) totiž vôbec nevzal do úvahy a neskúmal vzájomnú súvislosť ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a jeho rozhodnutie bolo založené na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd nepovažoval za vhodné zaujímať meritórny postoj k ďalšej námietke sťažovateľky týkajúcej sa nesprávnej interpretácie a aplikácie § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovet.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 4/94, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 244/09, PL. ÚS 95/2011</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 34/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>16. apríla 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p> <p>Sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu v občianskom súdnom konaní (po pripustení zmeny žaloby) domáhal určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a taktiež si uplatňoval priznanie peňažných nárokov podľa zák. č. 365/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). Sťažovateľ žiadal zaplatenie sumy 285 000 € z titulu primeraného zadosťučinenia podľa ust. § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona a tiež nárok na zaplatenie sumy 10 000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy podľa ust. § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona.</p> <p>Takto vymedzeným nárokom podľa sťažovateľa zodpovedala povinnosť na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 366 €, ktorá pozostávala z poplatku za návrh na začatie konania vo výške 66 eur a z poplatku vo výške 3% z náhrady nemajetkovej ujmy 10 000 €, t.j. v danom prípade sumy 300 € v zmysle položky 7d písm. b) zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov o súdnych poplatkoch.</p> <p>Sťažovateľ však súdny poplatok pred zmenou žaloby zaplatil v sume 4 091,50 € a preto požiadal v súlade s ust. § 11 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o vrátenie preplatku súdneho poplatku.</p> <p>Okresný súd žiadosť sťažovateľa na vrátenie súdneho poplatku uznesením zamietol a po odvolaní sťažovateľa bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené krajským súdom. Rozhodnutia všeobecných súdov vychádzali z názoru, že poplatok sa vyrubuje zo všetkých peňažných nárokov uplatnených sťažovateľom, t.j. spolu zo sumy 295 000 €. Odvolací súd vo svojom uznesení uviedol, že predmetné konanie podlieha jednej poplatkovej povinnosti (podľa položky 7d písm. b) zák. č. 71/1992 Zb.) bez ohľadu na to, či žalobca svoj nárok odôvodňuje podľa § 9 ods. 2 alebo ods. 3 antidiskriminačného zákona.</p> <p>Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že toto rozhodnutie je arbitrárne a popiera nielen význam ale i samotný text právnej úpravy, keď konajúci súd svojvoľne zmenil satisfakčný nárok uplatnený vo forme primeraného zadosťučinenia podľa § 9 ods. 2 osobitného zákona na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 osobitného zákona, pričom išlo o dva samostatné nároky. Podľa sťažovateľa súd nemôže vyrubovať súdne poplatky z nároku na zaplatenie sumy 285 000 € ani s použitím analógie, pretože taký postup je v rozpore s čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý vylučuje svojvoľu a analógiu pri ukladaní poplatkov.</p> <p>Svojim rozhodnutím tak krajský súd porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) posudzuje problematiku rozhodovania o súdnych poplatkoch zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o poplatkovej povinnosti pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o poplatkovej povinnosti iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.</p> <p>V priebehu súdneho konania sa sťažovateľ domáhal vrátenia preplatku súdneho poplatku a túto žiadosť okresný súd uznesením zamietol a krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.</p> <p>V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že „... <i>Sám navrhovateľ vo svojom odvolaní uvádza, že v konaní uplatňuje nárok podľa osobitného predpisu, konkrétne zákona 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), presnejšie podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona. Taktiež</i></p>

	<p>navrhovateľ uznáva, že podaná žaloba podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky 7d písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov.</p> <p>Podľa citovanej položky sadzobníka súdnych poplatkov sa z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného predpisu (ktorým je práve zákon č. 365/2004 Z. z.) s náhradou nemajetkovej ujmy platí súdny poplatok vo výške 66 eur a 3 % zvyšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.</p> <p>Je nepochybné, že predmetné konanie je konaním vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Nemôže obstať tvrdenie navrhovateľa, že nárok uplatnený podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. podlieha inej poplatkovej povinnosti ako nárok uplatnený podľa § 9 ods. 3 toho istého zákona, nakoľko jednej poplatkovej povinnosti podlieha samotné konanie podľa uvedeného zákona, bez ohľadu či je navrhovateľom odôvodnený nárok § 9 ods. 2 alebo ods. 3.“</p> <p>Právne závery krajského súdu však nezodpovedajú sťažovateľom prejavenej vôli obsiahnutej v ním podanej žalobe, keď si sťažovateľ v konaní pred súdom uplatňuje okrem iného nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia (§ 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona), ako aj nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona).</p> <p>Zákonodarca v položke 7d písm. a) a b) sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch určil pravidlá spoplatňovania tohto konania podľa osobitného predpisu, pričom rozlíšil konania, v ktorých sa navrhovateľ domáha okrem iného priznania primeraného zadosťučinenia [podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, ktorému zodpovedá položka 7d písm. a) sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch], a konania, v ktorých sa navyše domáha i nemajetkovej ujmy v peniazoch [podľa § 9 ods. antidiskriminačného zákona, ktorému zodpovedá položka 7d písm. b) sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch].</p> <p>Ak za uvedenej situácie krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „nemôže obstať tvrdenie navrhovateľa, že nárok uplatnený podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. podlieha inej poplatkovej povinnosti ako nárok uplatnený podľa § 9 ods. 3 toho istého zákona, nakoľko jednej poplatkovej povinnosti podlieha samotné konanie podľa uvedeného zákona, bez ohľadu či je navrhovateľom odôvodnený nárok § 9 ods. 2 alebo ods. 3“, tak podľa názoru ústavného súdu postupoval svojvoľne, pričom nerešpektoval a opomenul účel príslušnej právnej úpravy a v nadväznosti na to nesprávne aplikoval ustanovenia sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch. Krajský súd sa natoľko odchýlil od znenia dotknutých zákonných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam, v dôsledku čoho je jeho napadnuté uznesenie neakceptovateľné a neutržateľné.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 uznesením krajského súdu porušené boli a napadnuté rozhodnutie zrušil a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>V tejto časti sťažnosti sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov a vychádzal z toho, že zrušením napadnutého uznesenia (viď vyššie) sa otvára priestor na to, aby sa krajský súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedených práv hmotného charakteru.</p> <p><u>Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 71/97, I. ÚS 115/02, I. ÚS 223/2013, IV. ÚS 303/04, II. ÚS 182/06</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 84/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Luby</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a</p>	<p>nález – vyhovené</p>

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	23. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe sťažovateľky, priznal sťažovateľke náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok a nepriznal jej právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom trovy právneho zastúpenia sťažovateľky nepovažoval za účelne vynaložené s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľka má zriadené právne oddelenie, resp. zamestnáva viacerých zamestnancov s právnickým vzdelaním, ktorí môžu hájiť jej záujmy pred súdom a preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby využívala služby advokáta.</p> <p>Proti rozsudku okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením napadnuté rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa pri svojom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu.</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala jeho nesprávnosť, keďže akceptácia záverov krajského súdu by v konečnom dôsledku znamenala, že účastník konania, ktorý zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie, musí znášať aj trovy právneho zastúpenia sám, pričom takýto výklad je v rozpore nielen s ustanovením § 25 ods. 1 O. s. p., ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti občianskeho súdneho konania. Krajský súd tiež podľa sťažovateľky nevzal do úvahy skutočnosť, že hoci má sťažovateľka v centrále zriadené právne oddelenie, toto vedie rozsiahlu právnu agendu, a vzhľadom na počet sporov plynúcich z uzatvorených úverových zmlúv, nie je možné a ani efektívne, aby tieto boli všetky riešené prostredníctvom predmetného právneho oddelenia.</p> <p>Z uvedených dôvodov došlo podľa sťažovateľky napadnutým rozhodnutím k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 78/03 zo dňa 9. septembra 2004, v zmysle ktorého všeobecný súd neporuší zásadu práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ich nepovažuje za účelne vynaložené.</p>
ratio decidendi	<p>Rozhodovanie o trovách konania patrí v zásade do výlučnej pôsobnosti všeobecných súdov a Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania, keďže táto problematika by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade, že postup všeobecného súdu extrémne vybočoval z pravidiel upravujúcich súdne konanie v dôsledku jeho závažného pochybenia. V okolnostiach danej veci sťažnosť sťažovateľky nastoľuje podľa názoru ústavného súdu otázky zásadného právneho významu, ktoré dosahujú ústavnoprávnu dimenziu.</p> <p>Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okrem iného uviedol, že <i>„je nepochybné, že účastník konania má právo zvoliť si v súdnom konaní právneho zástupcu – advokáta (§ 25 O. s. p.). Trovy právneho zastúpenia sa všeobecne považujú za účelne vynaložené trovy, avšak v každom konkrétnom prípade je potrebné posudzovať nevyhnutnosť (účelnosť) trov samostatne. V danom prípade sa aj podľa názoru odvolacieho súdu nejednalo v prípade trov právneho zastúpenia o nevyhnutné trovy, pretože žalobca má zriadené svoje právne oddelenie, ktoré vedie právnu agendu. Uvedená skutočnosť má dopad na nepriznanie trov právneho zastúpenia súdom, pretože tieto trovy za danej situácie neboli vynaložené účelne.“</i></p> <p>Výklad krajského súdu v napadnutom uznesení je však podľa názoru ústavného súdu arbitrárny a ústavne neudržateľný, keďže popiera účel náhrady trov konania, ktorým je kompenzácia výdavkov účastníkovi konania, ktoré musel vynaložiť v dôsledku</p>

	<p>protiprávneho konania, na účelne uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. V súlade s tým je zákonná úprava náhrady trov konania založená na zásade úspechu v konaní, nie na zásade zásluhovosti.</p> <p>Za ústavne konformný totiž ústavný súd považuje právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v odôvodnení jeho uznesenia sp. zn. 7 Cdo 93/2013 z 19. júla 2012, na ktorý poukázala aj sťažovateľka, kde sa okrem iného uvádza, že „účelnosť vynaložených trov bude vždy závisieť od konkrétnych okolností danej veci. Záver o neúčelnosti trov právneho zastúpenia (v konaní úspešných) žalovaných odvolací súd vyvodil z právneho názoru, podľa ktorého nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy konania pozostávajúce z odmeny advokáta v prípade, ak právnická osoba, ktorá udelila plnú moc na zastupovanie v konaní advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo má aj vlastný právny útvar. Akceptácia o neúčelnosti trov konania (právneho zastúpenia) v týchto prípadoch by v konečnom dôsledku znamenala, že účastník konania, ktorý zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie, musí znášať aj trovy právneho zastúpenia sám. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu v rozpore nielen s ustanovením § 25 ods. 1 O. s. p., ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti občianskeho súdneho konania.“</p> <p>Ústavný súd prisvedčuje názoru sťažovateľky, v zmysle ktorého zo žiadnych ustanovení ústavy ani Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť záver, že by účastníkovi konania (konkrétne v prerokúvanej veci právnickej osobe súkromného práva), ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania.</p> <p>Pokiaľ krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ale aj vo vyjadrení k sťažnosti argumentoval nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004, ústavný súd poukazuje na to, že v uvedenom náleze bolo predmetom posudzovania nepriznanie trov právneho zastúpenia Ministerstvu financií Slovenskej republiky, teda ústrednému orgánu štátnej správy.</p> <p>Ústavný súd v predmetnom náleze vychádzal z toho, že ak je štát na ochranu svojich záujmov vybavený príslušnými organizačnými zložkami finančne aj personálne zaistenými zo štátneho rozpočtu, nie je zásadne dôvod, aby výkon svojich práv a povinností v tejto oblasti prenášal na súkromný subjekt, napr. advokáta. Pokiaľ tak napriek tomu urobí, potom spravidla nie je dôvod na uznanie týchto nákladov ako účelne vynaložených. Tento právny názor však nemožno bez ďalšieho aplikovať v napadnutom konaní, keďže sťažovateľka sa náhrady trov právneho domáhala ako subjekt súkromného práva, ktorý mal v merite veci plný úspech.</p> <p>Ústavný súd ďalej dodáva, že trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za účelne vynaložené na uplatňovanie, resp. bránenie práva a súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o neúčelne vynaložené trovy konania. V danej veci však podľa názoru ústavného súdu zo strany sťažovateľky o prípad zneužitia práva na zastúpenie advokátom nešlo.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu porušené boli a napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 19/02, II. ÚS 1/95, II. ÚS 78/03 ESLP: Beer proti Rakúsku 2004, Robins proti Spojenému kráľovstvu 1997</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 99/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a</p>	<p>nález – vyhovené</p>

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	5. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania viacerých trestných činov a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 20.12.2012.</p> <p>Po právoplatnosti rozhodnutia podal sťažovateľ na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci s poukazom na skutočnosť, že neskorším nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) PL. ÚS 106/2011 z 18. novembra 2012 bol vyslovený nesúlad § 41 ods. 2 v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 ods. 1 ústavy.</p> <p>Okresný súd návrh na povolenie obnovy konania zamietol a po sťažnosti sťažovateľa bolo rozhodnutie okresného súdu potvrdené krajským súdom. Všeobecné sudy pri rozhodovaní o sťažnosti poukazovali na skutočnosť, že trest uložený v pôvodnom konaní bol primeraný a tak neboli splnené podmienky pre obnovu konania.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že všeobecné sudy mali bez ďalšieho prihliadnuť na vyššie uvedený nález ústavného súdu a obnovu konania povoliť. Ak bol totiž trest odňatia slobody uložený na základe neústavného ustanovenia, nemožno urobiť záver, že tento trest je zákonný a primeraný. Napadnutým rozhodnutím krajského súdu preto podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že v danom prípade nebola splnená jedna z dvoch podmienok predpokladaných ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku pre povolenie obnovy konania, a to podmienka spočívajúca v zistení, že pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo že uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Uviedol tiež, že sťažovateľovi bolo možné uložiť trest v rozpätí od 3 rokov až do 10 rokov a 8 mesiacov, a to pri zohľadnení nálezu ústavného súdu o asperačnej zásade, pričom sťažovateľovi bol reálne uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 10 mesiacov, čo je trest v rámci zákonnej trestnej sadzby.</p>
ratio decidendi	<p>V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia krajského súdu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vychádzal z relevantnej časti jeho odôvodnenia, v ktorom sa najmä uvádza:</p> <p><i>„Je pravdou, že odsúdenému bol uložený trest s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., teda nad jednu polovicu trestnej sadzby určenej podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré bolo vyššie citovaným nálezom Ústavného súdu SR zrušené ako protiústavné. Ide teda o novú skutočnosť, ktorá v čase rozhodovania o treste nebola súdu známa.</i></p> <p><i>Zo znenia § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. (o ústavnom súde, pozn.) však vyplýva, že takáto skutočnosť je dôvodom obnovy konania, nie však dôvodom na povolenie obnovy konania. Je teda zrejmé, že nejde o povinnosť súdu vždy a v každej veci rozhodnúť o povolení obnovy konania. Podmienky na povolenie obnovy konania je nutné skúmať z hľadiska ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por., teda či ide o trest primeraný z hľadiska jeho druhu a výmery.“</i></p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že v ostatnom období podalo ústavné sťažnosti viacero sťažovateľov, ktorí boli v minulosti právoplatne odsúdení a trest im bol uložený použitím tzv. asperačnej zásady. Títo sťažovatelia (obdobne ako sťažovateľ) sa po vydaní nálezu ústavného súdu o asperačnej zásade svojimi návrhmi neúspešne domáhali povolenia obnovy svojich pôvodných trestných konaní, pričom všeobecné sudy vo svojich zamietavých uzneseniach zhodne uviedli, že v</p>

predmetných veciach síce je splnená prvá (formálna) podmienka na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku spočívajúca v existencii novej skutočnosti súdu skôr neznámej (nález ústavného súdu o asperačnej zásade), avšak nie je splnená druhá (materiálna) podmienka v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. že by nové rozhodnutie o uloženom treste mohlo byť pre odsúdeného sťažovateľa priaznivejšie (z dôvodu, že by bola použitá pre neho priaznivejšia trestná sadzba, než ktorá bola použitá pri pôvodnom rozhodovaní o treste).

V nadväznosti na už uvedené IV. senát ústavného súdu zároveň zistil, že vo vzťahu k niektorým sťažnostiam už I. senát ústavného súdu právoplatne rozhodol tak, že svojimi uzneseniami (konkrétne ide o uznesenia sp. zn. I. ÚS 673/2013 z 13. novembra 2013 a sp. zn. I. ÚS 724/2013 z 11. decembra 2013, pozn.) sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, pričom tieto svoje rozhodnutia založil na právnom názore, podľa ktorého „Výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmania, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.“

Vo vzťahu k posudzovanému právnemu problému, ktorého podstatou je ústavne konformný výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku, však bolo medzičasom vydané stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 (ďalej len „stanovisko trestnoprávneho kolégia“), v ktorého bode II sa okrem iného uvádza:

„II. Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

Konfrontujúc právne názory vyjadrené v uzneseniach I. senátu ústavného súdu a stanovisku trestnoprávneho kolégia, IV. senát ústavného súdu konštatoval, že sú zásadne rozdielne. V nadväznosti na túto skutočnosť IV. senát ústavného súdu, vychádzajúc z doterajšej ustálenej judikatúry ústavného súdu o uplatňovaní zásady prednosti ústavne konformného výkladu (v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, musí byť uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb) dospel k záveru, že výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde uplatnený v stanovisku trestnoprávneho kolégia zabezpečuje vyššiu mieru ochrany práv sťažovateľov než právny názor, na ktorom sú založené označené uznesenia I. senátu ústavného súdu.

Keďže IV. senát ústavného súdu v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospel k odchylnému právnemu názoru, ako je vyjadrený v rozhodnutiach I. senátu ústavného súdu, predložil v zmysle prvej vety § 6 zákona o ústavnom súde plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu. Plénum ústavného súdu návrh IV. senátu ústavného súdu prerokovalo a uznesením sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014 prijalo zjednocujúce stanovisko, v zmysle ktorého „Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

V zmysle tretej vety § 6 zákona o ústavnom súde je senát ústavného súdu v ďalšom konaní viazaný zjednocujúcim stanoviskom vyjadreným v predmetnom uznesení pléna

	<p>ústavného súdu, t. j. v posudzovanom prípade v uznesení sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014. Aplikujúc uvedené ustanovenie zákona o ústavnom súde na vec sťažovateľa, ústavný súd v zhode so svojím zjednocujúcim stanoviskom dospel k záveru, že krajský súd v napadnutom uznesení neuplatnil ústavne konformný výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu porušené boli a napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 148/06, PLz. ÚS 2/2014

spisová značka	IV. 142/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ si v procesnom postavení žalobcu v občianskom súdnom konaní uplatňoval nárok na náhradu škody na zdraví pozostávajúcej z mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z uplatňovaných nárokov bola sťažovateľovi priznaná časť v pomere 25% z celkového predmetu konania a uznesením okresného súdu mu zároveň bola priznaná náhrada trov konania v sume 7.815,37 €.</p> <p>Proti uzneseniu okresného súdu o náhrade trov konania podal odvolanie žalovaný v 3. rade a žiadal, aby bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania len vo výške 6.562,19 €, ktorú sumu sťažovateľovi v priebehu odvolacieho konania aj zaplatil a túto sumu sťažovateľ ako náhradu trov konania akceptoval.</p> <p>Na základe odvolania žalovaného v 3. rade však krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu, ktorý rozhodol o trovách účastníkov konania tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovaným v 2. a 3. rade a žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP v spojení s ust. § 146 OSP (keďže konanie bolo v časti zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby sťažovateľom) a vychádzajúc z pomeru úspechu účastníkov konania uzavrel, že žalovaní v 2. a 3. rade, ktorí boli v konaní úspešní v pomere 75% z celkového predmetu konania, majú právo na náhradu trov konania vo výške 50% zo vzniknutých trov, čo predstavuje rozdiel medzi pomerom úspechu sťažovateľa a žalovaných (75% - 25% = 50%). Žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli.</p> <p>Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že krajský súd nesprávne určil pomer úspechu účastníkov konania a vec nesprávne právne posúdil, keď mal pri rozhodnutí o trovách konania aplikovať § 142 ods. 3 OSP a priznať sťažovateľovi právo na náhradu trov konania vychádzajúc z výšky súdom priznaného plnenia, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Okrem toho krajský súd v napadnutom rozhodnutí nijako nerozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa a nezohľadnil dohodu účastníkov konania, na základe ktorej už boli sťažovateľovi zo strany žalovaného v 3. rade trovy konania nahradené.</p> <p>Rozhodnutím krajského tak bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských</p>

	práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).
ratio decidendi	<p>Ústavný súd už v súvislosti s inštitútom náhrady trov občianskeho súdneho konania vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti uviedol, že všeobecným zákonným pravidlom (lex generalis) v prípadoch, keď mal účastník konania vo veci úspech len čiastočný, je pravidlo obsiahnuté v § 142 ods. 2 OSP. Podľa tohto ustanovenia všeobecný súd náhradu trov alebo pomerne rozdelí, alebo vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Z § 142 ods. 3 OSP možno vyvodit' v podstate tri špeciálne skutkové podstaty, v prípade ktorých musí byť posúdenie náhrady trov konania u účastníka, ktorý mal vo veci iba čiastočný úspech, odlišné od všeobecného pravidla vyplývajúceho z § 142 ods. 2 OSP. Ide o prípady, ak (a) mal účastník neúspech v pomerne nepatrnej časti, (b) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku, (c) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Ustanovenia § 142 ods. 3 OSP pritom vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP treba považovať za lex specialis, pričom pri posudzovaní ich vzájomného vzťahu sa uplatní všeobecné interpretačné pravidlo, podľa ktorého špeciálna úprava má prednosť pred všeobecnou úpravou (lex specialis derogat legi generali).</p> <p>Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v odbornej literatúre, podľa ktorého aplikácia § 142 ods. 3 OSP prichádza do úvahy iba pri rozhodnutiach, ktoré zaväzujú na plnenie, a z nich iba pri tých, ktorými sa rozhoduje o výške plnenia. Súčasne musí byť splnená aj druhá podmienka, ktorou je závislosť vyčíslenia plnenia od úvahy súdu. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania (v nepatrnej alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Ako príklad takéhoto určenia výšky plnenia v závislosti od úvahy súdu možno uviesť rozhodovanie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého súd určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.</p> <p>Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, pričom v jeho relevantnej časti uviedol: „<i>Odvolací súd sa stotožňuje s aplikáciou ust. § 146 ods. 2 a § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď prvostupňový súd zistil celkový výsledok v konaní, keď žalobca bol úspešný v časti 25 % ...</i>“. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia teda vyplýva, že krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok konania (tzv. zásada úspechu) v spojení so zásadou zavinenia.</p> <p>Ústavný súd však zastáva názor, že odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (resp. rozhodnutia vo veci samej). Opierajúc sa o stanoviská právnej teórie i súdnej praxe ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v právnej veci sťažovateľa nemal posudzovať mieru úspechu účastníkov v konaní, pretože v danom prípade vzhľadom na uplatnené nároky a vo všeobecnosti na predmet konania bolo potrebné aplikovať § 142 ods. 3 OSP ako „lex specialis“ k § 142 ods. 2 OSP, keďže rozhodnutie o výške peňažného plnenia (mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) záviselo od úvahy súdu.</p> <p>Ak za uvedenej situácie krajský súd otázku náhrady trov konania posúdil v zmysle § 142 ods. 2 OSP, tak podľa názoru ústavného súdu nerešpektoval a opomenul účel príslušnej právnej úpravy a v nadväznosti na to nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, a preto sa napadnuté uznesenie javí ako svojvoľné. Navyše, z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa otázkou uplatnených trov konania sťažovateľa nezaoberal a neriešil ani súvisiacu otázku dobrovoľného uhradenia časti trov konania sťažovateľa jedným z účastníkov konania. Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zhode so sťažovateľom zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o postupe krajského súdu a jeho uznesením porušené boli a napadnuté</u></p>

	<u>uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u> <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 56/05, IV. ÚS 182/09, I. ÚS 115/02

spisová značka	IV. ÚS 156/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Žalobca sa v občianskom súdnom konaní proti sťažovateľke ako žalovanej domáhal určenia, že nehnuteľnosť, ku ktorej bola ako vlastníčka v katastri nehnuteľností zapísaná sťažovateľka, bola vydražená ako súčasť prevádzkovej jednotky (školiace a rekreačné zariadenie) a že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je žalobca.</p> <p>Okresný súd žalobu prvým rozsudkom zamietol a po odvolaní žalobcu bol tento rozsudok potvrdený krajským súdom. Na dovolanie žalobcu však Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Krajský súd následne prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pričom okresný súd svojim druhým rozsudkom žalobe vyhovel. Po odvolaní sťažovateľky bolo druhé rozhodnutie okresného súdu potvrdené rozsudkom krajského súdu (následné dovolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu druhostupňového súdu bolo odmietnuté).</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej okrem iného namietala, že sa súd v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s jej argumentáciou majúcou pre rozhodnutie vo veci samej zásadný právny význam a rovnako ani neuviedol to, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, takže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno zistiť, akým postupom všeobecný súd dospel k svojmu záveru.</p> <p>Svojim rozhodnutím preto krajský súd podľa sťažovateľky porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Ustanovenie § 157 OSP, ktoré upravuje náležitosti odôvodnenia rozsudku, je pritom potrebné aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „EŠLP“) vykladať tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry EŠLP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný.</p> <p>Pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti bolo podstatné zistenie, že v inom konaní pred všeobecným súdom bola zamietnutá žaloba, ktorou sa ten istý žalobca proti sťažovateľke domáhal určenia neplatnosti dotknutej dražby z dôvodu, že predmetom dražby nebola sporná nehnuteľnosť, o čom žalobca ako vydražiteľ nemal vedomosť.</p>

	<p>V odôvodnení rozhodnutia v tomto konaní krajský súd uviedol: „<i>Doplnené dokazovanie súdom prvého stupňa ukázalo, že nebolo pochýb o tom, že do dražby bol zahrnutý len objekt samotný bez pozemku (spornej nehnuteľnosti, pozn.) a rovnako nebolo pochýb ani o tom, že vydražiteľ toto vedel. Z konania navrhovateľa po dražbe je zrejmé, že si až následne overoval, čo všetko dražbou vydražil a v akom stave...</i>“.</p> <p>Na túto skutočnosť sťažovateľka v spornom konaní poukazovala, pričom aj dovolací súd uložil krajskému súdu povinnosť vysporiadať sa pre účely posúdenia predmetu verejnej dražby s otázkou, ako bol predmet dražby určený na samotnej dražbe („čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe“).</p> <p>Predmetná otázka preto bola podstatná pre rozhodnutie vo veci samej.</p> <p>Z napadnutého rozsudku krajského súdu síce vyplýva, že tento „skúmal“ predložené dôkazy vrátane spisu týkajúceho sa konania o neplatnosť verejnej dražby (krajský súd v napadnutom rozsudku označil č. I. predmetného súdneho spisu s popisom ich obsahu), z obsahu jeho odôvodnenia však nemožno identifikovať proces hodnotenia sťažovateľkou označených dôkazov, a to predovšetkým z hľadiska ich dôležitosti pre rozhodnutie vo veci.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zastáva názor, že závery, ku ktorým krajský súd dospel vo vzťahu k vyriešeniu základnej otázky – čo bolo predmetom verejnej dražby, resp. čo licitátor oznámil ako predmet verejnej dražby, nemožno považovať za jasné, zrozumiteľné a presvedčivo vyargumentované. Základná argumentácia krajského súdu založená v podstate na premise, že samotná stavba bez pozemku, bez prístupovej cesty a bez inžinierskych sietí by nebola spôsobilá na zaradenie ako prevádzkovej jednotky podľa zákona č. 427/1990 Zb. do verejnej dražby a licitátor by ju nemohol dražiť, vyúsťujúca do tvrdenia, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno v kontexte s obsahom jej vyjadrení v spojení so závermi, na ktorých je založený právoplatný rozsudok vo veci určenia neplatnosti dražby podľa názoru ústavného súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska nie je udržateľná a akceptovateľná, keďže nedáva v zásade žiadne odpovede na podstatné argumenty sťažovateľky.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o postupe krajského súdu a jeho rozsudkom porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 78/07, II. ÚS 44/03, I. ÚS 243/07 ESEP: Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993</p>

Nálezy – priet’ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 724/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. marec 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní</p>

	o zaplataenie sumy 9 890,92 € z titulu vydania bezdôvodného obohatenia získaného užívaním pozemkov sťažovateľky bez právneho titulu, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že uvedená vec patrí do štandardnej rozhodovacej agendy súdov a nevykazovala žiadne znaky skutkovej alebo právnej zložitosti.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska správania sťažovateľky, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu, pričom zistil, že okresný súd bol neodôvodnene nečinný (v období od 30. júna 2010 do 9. novembra 2012 a od 10. apríla 2013 až do rozhodnutia ústavného súdu). Namietané konanie ako celok bolo navyše poznamenané aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu, keď medzi vyhlásením uznesenia o prerušení konania a jeho písomným vyhotovením uplynulo takmer 6 mesiacov. Zohľadňujúc aj doterajšiu dĺžku namietaného konania (štyri a pol roka), v ktorom okresný súd dosiaľ meritórne nerozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v ňom došlo k zbytočným prieťahom spôsobeným postupom okresného súdu.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 722/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	20. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplataenie sumy 13 977,56 € a vydanie motorového vozidla z titulu nárokov spojených s odstúpením od kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo, ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmetné konanie je štandardnou súčasťou sporovej agendy všeobecných súdov, a preto ho ústavný súd nepovažoval za právne zložitú. V danom prípade išlo o fakticky zložitejšiu vec, čím však nemožno ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa v konaní ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní vedenom okresným súdom k zbytočným prieťahom.</p>

	<p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a konštatoval, že tento bol neefektívny, resp. nesústreďený a to jednak z dôvodu, že rozsudky okresného súdu boli po odvolaní zrušené krajským súdom pre odňatie možnosti konať pred súdom a z dôvodu nesústreďeného postupu pri zabezpečovaní znaleckého dokazovania. V konaní tak došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré boli spôsobené činnosťou okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd s'ťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 6 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 713/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	27. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer trvá, ktoré sa začalo v roku 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o s'ťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Vychádzajúc z predmetu namietaného konania, ústavný súd konštatuje, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej rozhodovacej agende okresných súdov a preto z právneho hľadiska nepovažoval vec za zložitú. Skutočnosť, že s'ťažovateľ má trvalý pobyt v zahraničí a neovláda úradný jazyk, by mohla v ďalšom priebehu konania zakladať objektívne dôvody na jeho predĺženie, tým však nemožno ospravedlňovať doterajší postup okresného súdu, ktorý vykonal v namietanom konaní len niekoľko časovo nenáročných úkonov.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie s'ťažovateľa nemalo vplyv na predĺženie konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní. V doterajšom priebehu nedošlo k obdobiam dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti, čo by mohlo za určitých okolností samo osebe zakladať dôvod na to, aby ústavný súd s'ťažnosti nevyhovel. Napriek tomu doterajší postup okresného súdu, ktorý sa v priebehu takmer dvoch rokov od jeho začatia vo svojej podstate obmedzil len na jedno procesné rozhodnutie (pripustenie zmeny petitu žaloby) a nariadenie pojednávania, a to (až) na 3. jún 2014, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Tento záver ústavný súd odôvodňuje predovšetkým tým, že predmetom namietaného konania je pracovnoprávny spor, ktorý má pre s'ťažovateľa existenčnú povahu, a preto je žiaduce, aby k nemu okresný súd pristupoval s osobitnou starostlivosťou. Navyše, ústavný súd považuje za neadekvátnu (neprimeranú) aj reakciu okresného súdu na (už opakovanú) s'ťažnosť s'ťažovateľa na priet'ahy v konaní adresovanú jeho predsedníčke, keďže v nadväznosti na jej podanie síce okresný súd urýchlene nariadil vo veci pojednanie, ale</p>

	<p>až na 3. jún 2014, hoci opakovanú sťažnosť na prietahy sťažovateľ podal už 5. februára 2013.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal právo na finančné zadostučinenie, keďže vychádzajúc predovšetkým z doterajšej dĺžky namietaného konania, ako aj zo skutočnosti, že uložil okresnému súdu v jeho ďalšom priebehu konať bez zbytočných prietahov, dospel k záveru, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nie je nevyhnutné poskytnúť sťažovateľovi vyšší stupeň ochrany</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 723/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	27. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie porušenia práv a náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. V súvislosti s posudzovaním zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že žalobu sťažovateľky možno hodnotiť ako sčasti neurčitú, nekompletnú, resp. nedostatočne zrozumiteľnú. Aj pri zohľadnení tejto skutočnosti ústavný súd nepovažuje vec sťažovateľky za právne zložitú, keďže okresný súd má k dispozícii celý rad procesných nástrojov na odstránenie nedostatkov žaloby. Z faktického hľadiska ústavný súd považuje posudzovanú vec za zložitejšiu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka neovláda úradný jazyk, čo nepochybne zvyšuje časové nároky na procesný postup vo veci. Ani faktická zložitost' veci však nemôže ospravedlniť stav, v akom sa namietané konanie nachádzalo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu, možno ju však zohľadniť pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadostučinenia.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatuje, že jej žaloba, ako aj jej procesné návrhy predložené v doterajšom priebehu konania boli do značnej miery nezrozumiteľné a obsahovali aj iné nedostatky. Tieto nedostatky musel okresný súd v priebehu konania priebežne odstraňovať, čo objektívne spôsobilo jeho predĺženie, a preto ústavný súd aj na túto skutočnosť prihliadal pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadostučinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý bol v podstate plynulý, keďže nedošlo k dlhodobejšej či krátkodobej neodôvodnenej nečinnosti. Namietané konanie ako celok však bolo poznamenané neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu, keď tento nedostatočne využíval procesné nástroje na odstránenie nedostatkov žaloby. Okrem toho boli dve procesné rozhodnutia okresného súdu v konaní po odvolaní sťažovateľky zrušené krajským súdom z dôvodu, že okresný súd jej odňal možnosť konať pred súdom. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu nesmeruje efektívne k odstráneniu stavu právnej</p>

	<p>neistoty účastníka konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 35/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. apríla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 7 232,26 € z titulu neuhradenej odmeny podľa mandátnej zmluvy, ktoré sa začalo v roku 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že z právneho hľadiska išlo o vec, ktorá patrí k štandardnej rozhodovacej agende okresných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje vec sťažovateľky za právne zložitú, pričom na základe doterajšieho priebehu konania nemožno vec považovať za zložitú ani zo skutkového hľadiska.</p> <p>2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Vo vzťahu k tomuto kritériu ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky nemalo negatívny vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu, ktorý bol poznačený dlhším obdobím absolútnej nečinnosti trvajúcim 2 roky, čím došlo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 36/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	5. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v dedičskom konaní to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 33/2011 zo 4. apríla 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že uvedená vec nevykazovala znaky skutkovej ani právnej zložitosti. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jeho ťarchu v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania. 3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom v označenom dedičskom konaní, bol postup samotného okresného súdu vrátane postupu notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že doterajšie trvanie napadnutého konania (takmer 14 rokov) je už samo osebe celkom zjavne neprimerané. V napadnutom konaní však okrem toho došlo aj k viacerým obdobiam nielen krátkodobej, ale aj dlhodobejšej nečinnosti okresného súdu. <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť konať vo veci bez zbytočných prieťahov, keďže takýto príkaz už bol okresnému súdu uložený v skoršom náleze ústavného súdu.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 165/2014
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	5. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie kúpnej ceny, ktoré začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetná vec nebola fakticky ani právne zložitá.

	<p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľky nemalo negatívny dopad na doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či mohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd najmä konštatuje, že tento postup nebol dostatočne efektívny a sústredený. Záver o neefektívnom a nesústreďenom postupe okresného súdu v napadnutom konaní trvajúcim takmer 10 rokov vyplýva podľa názoru ústavného súdu z toho, že o právnom základe sťažovateľkou uplatneného nároku nebolo v napadnutom konaní meritórne rozhodnuté. Hoci napadnuté konanie bolo po podaní ústavnej sťažnosti na základe späťvzatia návrhu sťažovateľkou zastavené vzhľadom na to, že jej pohľadávka bola v rámci súvisiaceho exekučného konania uspokojená, právny základ uplatneného nároku sťažovateľky môže byť (ešte bude) predmetom iného konania, keďže odporca popiera opodstatnenosť úhrady pohľadávky, ktorá bola realizovaná v rámci exekučného konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 124/2014
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť preskúmvanej veci, podľa názoru ústavného súdu nešlo o právne zložitú vec, keďže tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd však uznáva, že takéto spory sú skutkovo zložitejšie a náročné na dokazovanie, pretože treba nielen zistiť okruh vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), ale aj ich hodnotu ku dňu jeho zániku a zároveň zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 Občianskeho zákonníka, najmä pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva. Faktická zložitosť veci bola v tomto konaní vyvolaná najmä nutnosťou nariadenia znaleckého dokazovania na účel určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností patriacich do BSM.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľky neprispelo k dĺžke napadnutého konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom zistil, že v jeho priebehu sa vyskytlo iba jedno dlhodobšie obdobie nečinnosti, a to v jeho počiatočnom štádiu v období od 4. augusta 2004 do 16. marca 2006. Za neefektívnu činnosť okresného súdu v napadnutom konaní možno považovať jeho postup v súvislosti so zabezpečením znaleckého dokazovania, ktoré bolo nariadené až takmer po ôsmich rokoch od jeho začatia. Pokiaľ okresný súd odôvodňoval stav konania</p>

	<p>„pracovnou zaťaženosťou a personálnymi zmenami v osobe zákonného sudcu“, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej tieto skutočnosti nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľke právo na finančné zadostučinenie vo výške 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 210/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>19. júna 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), ktoré sa začalo v roku 2004.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nie je právne zložitá, keďže k tejto problematike existuje dostatočné množstvo stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov. Posudzovaná vec však je skutkovo zložitá, pretože okresný súd musel uskutočniť časovo náročné dokazovanie týkajúce sa okruhu vecí patriacich do zaniknutého BSM a ustálenia ich hodnoty ku dňu jeho zániku. Skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť stav konania.</p> <p>2. Ďalším kritériom bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Ústavný súd konštatoval, že aj sťažovateľka sa v určitej miere podieľala na predĺžení konania, keďže tri termíny pojednávania boli odročené z dôvodu na jej strane. Táto skutočnosť však nezabavovala okresný súd zodpovednosti za priebeh konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom došlo k obdobiu dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 22. apríla 2004 do 7. júna 2005) a k viacerým obdobiam krátkodobej nečinnosti okresného súdu. Napadnuté konanie bolo poznamenané aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu, ktorého dva rozsudky boli po odvolaniach zrušené a to v prvom prípade s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h) OSP a v druhom prípade najmä s poukazom na skutočnosť, že sa okresný súd ani čiastočne nevysporiadal s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu. Zohľadňujúc doterajšiu neprimeranú dĺžku konania, keď okresný súd ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia právoplatne nerozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v ňom došlo k zbytočným prietahom spôsobeným činnosťou okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 5 000 € a právo na</u></p>

	<u>náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 253/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	19. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhrade škody spôsobenej prevádzkovou činnosťou, ktoré sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nebolo skutkovo ani právne zložené. 2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k prieťahom. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, ktorý bol v zásade plynulý, avšak konanie ako celok bolo poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok a sčasti zrušené a uznesenie okresného súdu (v prvom prípade odňatie možnosti konať pred súdom a v druhom prípade z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. e), f), a h) OSP). Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že činnosťou okresného súdu v namietanom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 224/2014
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	1. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) a vydanie bezdôvodného obohatenia ktoré sa začalo v roku 2008.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nebolo právne zložité. Pokiaľ ide o skutkovú zložitosť, ústavný súd pripúšťa, že spory o vyporiadanie BSM sú skutkovo zložitejšie a náročné na dokazovanie, pretože je v nich potrebné zistiť nielen okruh vecí patriacich do zaniknutého BSM účastníkov konania, ale aj ich hodnotu ku dňu jeho zániku a zároveň zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva. Faktická zložitosť veci bola v tomto konaní vyvolaná aj skutočnosťou, že jedna z nehnuteľností (rodinný dom), ktorú mal z vlastných prostriedkov zhodnotiť sťažovateľ, je v podielovom spoluvlastníctve odporkyne a jej dvoch sestier.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k priesťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom zistil dve obdobia dlhobehjšej nečinnosti okresného súdu spolu po dobu viac ako päť rokov, čím došlo k zbytočným priesťahom v konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.